

Sygn. akt IV CZ 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa B. D. i W. D.
przeciwko T. S.
przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanej R. P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 czerwca 2014 r.,
zażalenia pozwanej
na wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 15 listopada 2013 r.

I. oddala zażalenie;

**II. pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie
w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w G. zasądził od pozwanej T. S. na rzecz B. D. i W. D. kwotę 366 zł wraz z ustawowymi odsetkami, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 15 listopada 2013 r., uznawszy za uzasadnione apelacyjne zarzuty naruszenia art. art. 233 § 1, 232 zd. 2, 240 § 1, 241 i 286 k.p.c., uwzględnił w całości apelację powodów i uchylił zaskarżony wyrok co do kwoty 9.943 zł, przekazując sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji; jako podstawę uchylenia orzeczenia Sąd Okręgowy powołał art. 386 § 4 k.p.c.

Wyrok ten pozwana zaskarżyła zażaleniem, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. i wnosząc o jego uchylenie przez Sąd Okręgowy, a w przypadku nieuwzględnienia jej wniosku - o przedstawienie akt Sądowi Najwyższemu i uchylenie tego orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na zażalenie powodowie wnieśli o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zakresem kontroli Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu przewidzianego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenia na wyrok kasatoryjny sądu drugiej instancji objęte jest jedynie to, czy sąd odwoławczy prawidłowo zastosował art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. Zgodnie z tymi przepisami sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania jedynie w trzech przypadkach, tj. w przypadku nieważności postępowania (§ 2), nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo konieczności przeprowadzenia przez ten sąd postępowania dowodowego w całości (§ 4).

Zażalenie na orzeczenie kasatoryjne sądu drugiej instancji ma służyć skontrolowaniu, czy zostało ono prawidłowo oparte na jednej z wymienionych przesłanek, tj. czy powołana przez sąd przyczyna uchylenia odpowiada podstawie

ustawowej. Przedmiotem badania przy rozpoznawaniu zażalenia na uchylenie wyroku jest istnienie formalnych, procesowych podstaw wydania przez sąd drugiej instancji wyroku kasatoryjnego, zamiast merytorycznego zakończenia sprawy. Tak określony zakres kontroli nie obejmuje oceny zasadności roszczeń ani merytorycznego badania stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak również badania prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się ściśle do wskazanych w art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. podstaw uzasadniających uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji. Zażalenie przewidziane w art. 394¹ § 1¹ k.p.c. nie jest środkiem prawnym służącym kontroli materialnoprawnej podstawy wyroku ani prawidłowości zastosowania przez sąd drugiej instancji przepisów prawa procesowego niezwiązanych z podstawami kasatoryjnymi. Ocenie Sądu Najwyższego może być zatem poddany jedynie ewentualny błąd sądu odwoławczego powstały przy kwalifikowaniu określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej powołanej podstawie kasatoryjnej. W związku z tak określoną funkcją Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu zażalenia opartego na art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie takie powinno się skupiać na argumentach prawnych mających przekonać o naruszeniu art. 386 § 4 (lub § 2) k.p.c. Stanowisko to jest jednolite i utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. postanowienia tego Sądu z dnia 7 listopada 2012 r. IV CZ 147/12, OSNC 2013 r., nr 3, poz. 41, z dnia 14 lutego 2013 r., II CZ 188/12, niepubl. i z dnia 14 czerwca 2013 r., V CZ 23/13, niepubl.).

W zażaleniu skarżąca nie zarzuciła naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. i nie zakwestionowała przesłanek jego zastosowania przez Sąd Okręgowy, skupiając się wyłącznie na polemice z oceną Sądu dotyczącą nieprawidłowości postępowania dowodowego przed Sądem pierwszej instancji. Przy uwzględnieniu charakteru środka procesowego przewidzianego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., zażalenie skarżącej należało uznać za bezpodstawne.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie oddalił, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego sądowi wydającemu orzeczenie kończące

postępowanie w sprawie (art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 391 § 1, art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.).